

zakken. Ze moeten wel een beetje lachen om die domme keizer en zijn minister. De keizer vindt het allemaal wel lang duren. Waar blijven zijn kleren nou? Daarom gaat hij zelf maar eens een kijkje nemen. Met een blij gevoel loopt hij naar de kleermakers. Hij is zo benieuwd naar zijn nieuwe kleren, ze moeten wel heel bijzonder zijn!

Maar o, wat schrikt de keizer als hij naar de naaimachine kijkt. Hij is helemaal leeg. Hij ziet geen kleren... het kan toch niet waar zijn! Even is de keizer helemaal stil. Hij is toch echt niet dom...

'En, wat vindt u van de stof? De prachtige kleuren? De mensen in het land weten straks niet wat ze zien...' vraagt de kleermaker die een bedrieger is. De keizer doet zijn hand voor zijn mond. 'Ik ben er werkelijk helemaal ondersteboven van. Het is zo bijzonder! Wanneer kan ik mijn pak aan? Dan kan ik ermee door de stad wandelen.'

De bedriegers beloven dat hij de volgende dag klaar zal zijn. Ze doen net of ze de hele nacht doorwerken. Het licht laten ze branden, zodat iedereen hen kan zien werken. Ze knippen met hun scharen in de lucht en naaien met naalden zonder draad.

De volgende morgen komt de keizer om zich te verkleeden.

'Komt u maar bij de spiegel, keizer,' zegt de ene kleermaker.

'Hier is uw broek en uw jas. De kleren zijn zo licht als een veertje,' zei de andere bedrieger. 'U zult ze met veel plezier dragen!' Hij houdt zijn handen in de lucht, alsof hij in de ene hand de jas houdt en in de andere de broek.

De keizer kijkt. Hij twijfelt even, maar trekt dan toch zijn eigen kleren uit. Hij pakt de broek en de jas aan. De kleren passen precies! De keizer kijkt in de spiegel, maar wat hij ook ziet... geen nieuwe kleren. Nog steeds durft hij het niet te zeggen. Want dan is hij dom, en hij is juist slim!

'Keizer, het staat u geweldig!' roepen de kleermakers die bedriegers zijn.

De keizer draait zich om voor de spiegel en knikt. 'Mijn complimenten heren, het is een prachtig pak geworden! Ik zal u belonen met een mooie medaille.'

Nu is het tijd voor de optocht. Iedereen in de stad staat vol spanning te wachten. Hoe zal de keizer er uitzien en wie ziet dat? Daar komt hij: de keizer, met zijn minister... Iedereen zucht en roept: 'O, wat ziet u er prachtig uit!' en 'O, wat een bijzondere broek en jas!' en 'Wat een gouddraden!' Totdat een meisje zegt: 'Maar de keizer heeft helemaal niks aan. Ik zie alleen maar blote billen!'

Algauw roepen er meer mensen: 'Iemand zegt dat hij niets aan heeft!' en 'De keizer loopt in zijn blootje!'

En de keizer?

Hij krijgt het er benauwd van. Want wat de mensen allemaal roepen, daar was hij al bang voor.

Maar de optocht gaat gewoon door en tot het einde toe blijft de keizer rechtop lopen. In zijn blote billen!

Gebed

*Goede God,
we zijn allemaal mooie mensen.
De een heeft een mooie stem,
de ander een prachtige kuif.
De juf heeft misschien wel een mooi
gezicht
of lieve ogen.*

*Wat fijn dat we allemaal verschillend zijn.
De een draagt graag een jurk,
De ander een stoere trui.
Wat valt er veel te zien.
En te genieten van elkaar.*

*Wat fijn als we dat soms
ook tegen elkaar zeggen.
'Wat zie je er mooi uit!'
'Wat zit je haar mooi!'
'Wat een mooi mens ben jij!'
Dan krijgt ons leven meer kleur.*

KIND EN SAMENLEVING

Een hartje erbij (verhaal)

Emma bekijkt stiekem de tatoeages die haar kapper op zijn armen heeft. Wat denkt ze ervan?

'Ga maar zitten, jongedame,' zegt de kapper tegen Emma. Hij doet of hij een buiging maakt. Snel kruipt Emma op de zachte kappersstoel. Daarna slaat hij een goudkleurige cape om haar schouders. Emma kijkt naar zichzelf in de spiegel. 'Wat zullen we met deze mooie krullen doen?' vraagt de kapper aan Emma. Hij gaat met zijn handen door haar lange haren. 'Heel kort knippen?' grapt hij. Emma schudt geschrokken nee. 'Gewoon een klein stukje eraf dan maar?' Emma knikt vlug. Dat was precies de bedoeling.

Terwijl de kapper begint te knippen, bekijkt Emma hem stiekem in de spiegel. Hij heeft grote spierballen. Het lijkt bijna of ze uit zijn shirt gaan knappen. Op zijn onderarmen prijken grote tatoeages. Er is bijna geen leeg plekje op zijn huid meer te zien. Door al die tatoeages lijkt hij niet echt op een kapper. Meer op een gevaarlijke schurk, denkt Emma. Zo iemand die je niet graag in het donker tegenkomt.

'Vind je ze mooi?' zegt de kapper dan plotseling.

Emma schrikt op uit haar gedachten. 'Mooi?' vraagt ze aarzelend.

'Mijn tatoeages.' Hij wenkt met zijn hoofd naar zijn armen en knipt rustig door. Emma bekijkt de tatoeages wat beter. Ze ziet een zeemeermin, een grote roos, een kleine draak. 'Het zijn er wel veel,' zegt Emma voorzichtig.

'Wil je er ook eentje?' grapt de kapper. Emma schudt snel haar hoofd. Nee! Ze moet er niet aan denken.

'Wil je limonade?' vraagt de kapper. Daar heeft Emma zin in. De kapper loopt weg en komt daarna terug. In het glas met

roze prik heeft hij een gestreept rietje gezet. Als hij haar het glas aangeeft, valt haar oog op een naam aan de binnenkant van zijn arm.

Emma wijst en vraagt: 'Wat staat daar?' De kapper kijkt plots ernstig. 'Dat is de naam van iemand van wie ik veel heb gehouden.'

'Nu niet meer dan?' vraagt Emma nieuwgierig.

De kapper schraapt zijn keel. 'Zij leeft niet meer.'

Emma kijkt de kapper aan. Zijn ogen zijn een beetje nat. 'Het is een mooie tatoeage,' zegt Emma dan.

'Zo is ze altijd bij me...' zegt de kapper. Zijn stem bibbert een beetje.

Dan ziet Emma een plekje op zijn armen, waar nog geen tatoeage zit.

'Ga je er nog meer nemen?' De kapper knikt. 'Maar ik twijfel nog wat voor één.'

'Doe maar een hartje,' stelt Emma dan voor. De kapper lacht weer. 'Laten we eerst maar eens kijken of we jou nog mooier kunnen maken.' En na een dikke knipoog knipt de kapper weer verder.

De hoofddoek van Aysa (verhaal)

Bob komt zijn BSO-leidster tegen in een winkel. Ze draagt een hoofddoek. Bob vindt het niet zo mooi. Zijn moeder vertelt er wat over.

'Deze dan?' Mama houdt het zevende paar sokken omhoog. Donkerblauw met groene stipjes. Bob schudt zijn hoofd. 'Saai,' roept hij. 'Papa wil leuke sokken voor zijn verjaardag.'

Hij hoort mama zuchten. 'Ze hebben hier niet veel,' moppert ze. Maar toch duikt ze weer in het sokkenrek. Bob gaat door met om zich heen koekeloeren. Hij loopt het sokkenpad uit, maar let niet op. Bijna botst hij tegen een mevrouw en meneer op.

'Sorry,' hakkelt hij.

'Hé Bob,' zegt de mevrouw dan.